

villa tehát történelmi, műtörténelmi és tájrajzi szempontból egyaránt nagy értéke fővárosunknak és mindenképpen érdemes arra, hogy minél többen tudjanak róla, felkeressék és ha a közelében járunk, ne csak az onnan nyíló kilátás szépségein merengjen el lelkünk, hanem nemzeti dicsőségünknek még nem is egyszázados emlékein. Mikor most legutoljára megint az Óravilla táján jártam és kapujánál a két szerény márványtáblánál megállottam, hogy az ismert szöveget ismét olvassam, fiatal pár állott meg a hátam mögött: figyelmem felkeltette kíváncsiságukat. Szinte éreztem, mint betűzgetik velem együtt a sorokat... Egyszerre csak hallom is az asszonyka hangját, amint az urához fordulva mondja: «Tehát ezért hívják a mi utcánkat Óra-útnak». Az Óravilla közelében laktak, de az Óravilla kapujánál soha meg nem állottak... Szerettem volna nekik is odaszólni, úgy mint most az olvasóhoz: Járjunk nyitott szemmel mindig és vegyük észre az Óravillához hasonló értékeinket akkor is, ha mindjárt csak szerény emléktáblák is figyelmeztetnek azokra.

FELHÓJÁTÉK.

*Fehér, nagy felhősávokat
mázol a szél egész halommal
a kéklő égi boltozatra.
A hold közöttük járogat
tempós, juhászos nyugalommal
és beragyog sok mély kék hézagot,
miket a szél futtában széthagyott.*

*Bizony a kép így elnagyolt és gyatra,
nem illik rá az égi boltozatra.
De én csodálom, nem kicsinylem,
pingálni gonddal csak kicsinyben
tud ide lent is földi mester,
ha minden titkot jól kileskel.*

*Orkánt kíván az égi vászon,
az esti szél még kezdő, lámpalázás,
örül, hogy egyszer kedvire
mázolhat nekibokrosodva
fehér, nagy felhősávokat
a kéklő égi boltozatra.*

*A hold közöttük járogat
tempós, juhászos nyugalommal,
s a sok tátongó mély kék hézagot,
miket a szél futtában széthagyott,
körülszegi tüzes arannyal.*

Réz Gyula.